

Osztályfőnökünk már tavaly év végén felcsigázta az érdeklődésünket azzal a mondatával, hogy vegyük tudomásul, hogy nem Józsa a világ közepe. Ki kell mozdulnunk a csigaházunkból, és érdemes szétnézni a nagyvilágban, különben sosem lesz belőlünk Lúdas Matyi. Vagy Ábel. Vagy Kőrösi Csoma Sándor.

A végén persze azt mondta, hogy neki az is elég, ha önmagunk vagyunk, csak legalább vegyünk észre másokat is magunk körül. Mozduljunk ki, lássunk világot.

Mi persze azt hittük a fellegekben jár, de kiderült, hogy van konkrét elképzelése is.

A Határtalanul! Pályázat, amelynek lényege, hogy magyarországi fiatalok tanulmányi utakon keresztül megismerhessék a határon túli magyarok lakta területeket, valamint az utazások során személyes találkozások és kapcsolatok jöjjenek létre külföldi magyar közösségek tagjaival.

Az osztály megállapította, hogy jól hangzik.

Mindegyikünk rábólintott.

Eldöntöttük, hogy Erdély legyen a célország. Sokat hallottunk róla, egy mesés szigetnek, a béke szigetének tűnt. Hon-és népismeret órán már sokat foglalkoztunk vele, ideje volt közelebbi tapasztalatokat is szerezni.

Osztályfőnökünk megírta a pályázatot, és mi minden nap megkérdeztük, hogy nyertünk-e.

A jó hír futótűzként terjedt el: UTAZUNK! 2015. május 12-től 15-ig, 4 teljes napra, Erdélybe.

2. A készülődés

Mi már tudtuk a nagy hírt, ideje volt ezt megosztani a szülőkkel is, akik nem tudták, hogy örüljenek vagy sírjanak, hogy gyermekük külföldre kirándul. Osztályfőnökünk szülői értekezleten mondott el minden fontos tudnivalót, tájékoztatta a boldog, bár kicsit aggódó szülőket.

A felkészülést tanórákon folytattuk.

Miután megkaptuk a kirándulás részletes programját, osztályfőnökünk beosztotta, melyik helyszínről ki készít kivetítéssel egybekötött beszámolót. Csoportokban dolgoztuk fel a különböző tudnivalókat, legendákat, földrajzi, történelmi, irodalmi ismereteket.

Az utazás előtti héten egy internetes vetélkedőn adtunk számot a tudásunkról.

Mikor indulunk már?

Hány nap van még hátra?

Megvan a személyigazolványod?

Érvényes?

Mennyi pénzt váltunk be?

Milyen idő lesz? Vigyünk hajszárítót?

Rengeteg életbevágó és bárgyú kérdéssel zaklattuk osztályfőnökünket, aki egyikünket sem hagyott válasz nélkül.

És eljött a nagy nap.

2015. május 12. reggel 5 óra 30 perc

Érzékeny búcsú a szülőktől, még elhangzottak az utolsó életre szóló anyai tanácsok. A poggyász ellenőrzése, igazolványok, biztosítások megtekintése.

A buszon hamar magunkra találtunk, kétszer megreggeliztünk és a tízórait is elfogyasztottuk 9 órára.

A határátkelőnél még megtorpantunk kicsit, majd mikor átléptük, beleszagoltunk a levegőbe.

Ugyanolyan illata volt, mint Magyarországon.

Csak a tudat, hogy egy határ választ el tőle, félelmetes volt.

Hamar beértünk Nagyváradra, az első állomásra.

A nagyváradi székesegyházban újra elhangzott az előkészítő foglalkozások beszámolója, amit Emőke néni kiegészített még pár fontos információval, majd egy bácsi megmutatta nekünk a székesegyházat, és annak gyönyörű kincsesárát.

A bácsi nagyon mókás volt, először azt mondta, hogy sírásó, de amikor látta az arcunkon a viszolygást, megnyugtatót minket, hogy régész.

Csak szerinte nincs különbség a két foglalkozás között.

Kaptunk egy kis ízelítőt a székely humorból.

Bánffyhunyadon. A legenda szerint a helybeli magyar nyelvű lakosság egy része tatár eredetű.

Bementünk a gyönyörű fakazettás mennyezettel ékesített kalotaszegi templomba.

Megnyugtató volt a református templom hűvössége és puritán egyszerűsége. Először láttunk fakazettás mennyezetet, és ilyen gyönyörű falvédőket, kalotaszegi varrottásokat, amelyeket a hívek a templomnak adományoztak. Elolvastuk Széchenyi István emléktáblájának feliratát a falon: „Senki emberfia ne akarja megváltoztatni, vagy éppen elpusztítani egy nemzet nyelvét.”

Harmadik megállónk Farkaslaka volt. Megismerkedtünk a falu nevének eredetével, majd felkerestük Tamási Áron sírját, elénekeltük a magyar Himnuszt, és elhelyeztük iskolánk koszorúját.

Megismerkedtünk egy helybeli kisfiúval, aki megállapította, hogy a mi lányaink a legszebbek a világon. Bár ez igazgató bácsinak két lejébe került.

2015. május 13.

Második nap reggel Csíkszeredára indultunk, felkerestük a legenda szerint Szent László korabeli alapokra épült Mikó-várat, amely ma a Csíki székely múzeum otthona. A vármúzeumban megtekintjük a mesés kisfilmeket, melyek forgatókönyvét a akútban talált tárgyak, legendák és az alkotók fantáziája ihlette.

Csíksomlyó: Megtekintjük a Kárpát medence legfontosabb magyar zarándokhelyének kegytemplomát a legendás Mária szoborral. Felidéztek a Csíksomlyói búcsú eredetéhez is kötődő legendát is, mely szerint János Zsigmond fejedelmet megfutamították volna a székelyek a Tolvajos tetői csatában. A búcsúk helyszínéül szolgáló nyeregbe is felsétáltunk, ahonnan lenyűgöző kilátás nyílt az egész csíki-medencére. Az eső megfutamított minket, a hegy alján lévő Mária-kútnál vártuk, hogy kicsit csillapuljon.

A következő állomásunk Csíkdelne lett volna, az esőben még a vállalkozó kedvűek odarohantak a templomhoz, igazgató bácsi pedig elment megkeresni a kulcsos embert, de mivel senki nem jött elő a kiabálásra, ázottan visszamentünk a buszba.

Kirándulásunk harmadik napján A Gyilkos-tóhoz utaztunk, meghallgattuk a diákok által összegyűjtött legendákat, majd a keleti- Kárpátok legszebb szurdokvölgyébe, a varázslatos szépségű, Erdélyt Moldvával összekötő Békás-szorosban sétálgattunk.

Délután a Mádéfalvi- veszedelem emlékművénél helyeztük el iskolánk koszorúját és énekeltük el a Himnuszt. A Békás- szoros geológiai jellemzőiről, növényvilágáról tanulónk, és Emőke néni beszélt nekünk.

4. napon

Az utolsó napunk-hogy elröpült!